

Carla Neggers

De fluistering

Het schiereiland Beara, zuidwesten van Ierland – eind september

Scoop Wisdom opende zijn rugzak, haalde zijn flesje water eruit en nam een slok. Hij zat op een koud, vochtig rotsblok in de ruïne van een afgelegen, stenen Ierse cottage waar de lange zomer begonnen was met een knappe vrouw, een verhaal over magie en elfen, en een moordenaar die geobsedeerd was door zijn eigen opvattingen over goed en kwaad.

De herfstnachtevening had al plaatsgevonden. De zomer was voorbij. Scoop hield zichzelf voor dat het een nieuw begin was, maar hij zat nog met een onafgedane kwestie. Dat knaagde al aan hem sinds hij een maand geleden bij bewustzijn was gekomen in een ziekenhuiskamer in Boston, nadat hij bijna het loodje had gelegd bij een bomexplosie.

Hij was hersteld. Het was tijd om naar huis terug te keren en weer aan het werk te gaan. Zijn werk als politieman weer op te pakken.

Hij stopte zijn flesje water terug in zijn rugzak en ritste het zijvak dicht. Een enkele zonnestraal baande zich een weg door de wirwar van takken en bladeren boven zijn hoofd waar ooit een rieten dak had gezeten. Vlak buiten de ruïne hoorde hij een beekje stromen. En water opspatten. Scoop verschoof op het rotsblok en luisterde, maar er was geen twijfel mogelijk. Iemand of iets bewoog zich door het beekje dat vanuit de rotsachtige, kale heuvels boven de baai van Kenmare naar beneden stroomde. Scoop verbleef in een cottage aan een rustig landweggetje en had niemand gezien tijdens zijn wandeling.

Hij stond op. Hij hoorde nu iemand lachen.

Het was een vrouw die lachte.

Misschien Ierse elfen? Hier aan de zuidwestelijke kust van Ierland, op het ruige schiereiland Beara, leek het hem heel goed

mogelijk dat elfen zich verscholen in het dichte struikgewas dat langs de oevers van het beekje groeide.

Hij stapte over de gevallen rotsblokken naar de opening die de enige ingang vormde van wat ooit iemands huis was geweest. Hij voelde een pijnlijke steek in zijn heup waar de rondvliegende scherven diep in zijn vlees waren doorgedrongen toen de bom ontplofte in het appartementencomplex met twee verdiepingen, waarvan hij de eigenaar was, samen met Bob O'Reilly en Abigail Browning, twee andere rechercheurs uit Boston. De meeste metaal- en houtscherven waren in de vlezige delen van zijn rug, schouders, armen en benen terechtgekomen, maar één scherp had zich in zijn schedelbasis geboord, en dat had iedereen een paar dagen heel nerveus gemaakt. Een millimeter naar links of naar rechts, en hij was dood geweest in plaats van zich af te vragen of elfen op het punt stonden hem een bezoekje te brengen in zijn Ierse ruïne.

Weer hoorde hij water opspatten en weer hoorde hij een vrouw lachen.

'Ik weet het, ik weet het.' De vrouw sprak op geamuseerde toon en had een Amerikaans accent. 'Uiteraárd loop ik juist in deze heuvels een grote zwarte hond tegen het lijf.'

In de twee weken dat Scoop in Ierland was, had hij geruchten gehoord over een grote, woeste zwarte hond die zo nu en dan opdook in de weilanden boven het kleine vissers- en boerendorpje. Zelf had hij alleen schapen en koeien gezien.

Hij tuurde in de grijze mist. De ochtendzon was verdwenen, althans op dit ogenblik. Hij had geleerd om veranderlijk weer te verwachten. Door de invloed van de Golfstroom was het klimaat in het zuidwesten mild en nat, maar tijdens zijn wandelingen had hij gezien dat de zomerbloemen verwelkten en dat de heide op de heuvels bruin kleurde.

'Ah,' hoorde hij de vrouw zeggen, die zich door een scherpe bocht in het beekje nog steeds buiten zijn blikveld bevond. 'Dus je gaat met me mee? Dan moet ik er heel dichtbij zijn. Ga jij dan maar voor, mijn nieuwe vriend.'

De ruïne was gemakkelijk over het hoofd te zien tussen de dicht opeenstaande bomen en het struikgewas langs de oevers

van het beekje. Als Scoop niet had geweten waar hij moest zoeken, was hij er de eerste keer zo langsgelopen.

Een slanke vrouw met een grote bos donkerrood haar dook onder de laaghangende takken van een knoestige boom door. Naast haar in het ondiepe water, kuierde inderdaad een grote zwarte hond.

De vrouw keek recht in Scoops richting en zelfs in het grauwe licht zag hij dat ze helderblauwe ogen had en sproeten, heel veel sproeten. En het rode haar dat tot op haar schouders viel, was vochtig en zat in de war.

Ze liep verder in zijn richting en de hond bleef dicht bij haar.

Ze leek niet erg van haar stuk te zijn door het feit dat ze een man zag in de deuropening van de afgelegen ruïne. Scoop had het haar niet kwalijk genomen als dat wel het geval was geweest. Zelfs voor de bomexplosie had hij er volgens zowel zijn vrienden als zijn vijanden meedogenloos uitgezien met zijn forse postuur, geschoren hoofd en zijn no-nonsense uitstraling.

En niemand zou hem aanzien voor een kabouter of een elfenprins.

Haar linkervoet zakte weg in de zachte grond en belandde bijna in het water. Haar kaplaarzen zaten tot boven aan toe onder de modderspetters. 'Ik zag daar al voetafdrukken,' zei ze opgewekt, terwijl haar slanke hand in de richting wees van waaruit ze net gekomen was. 'Aangezien ik nog nooit een koe of een schaap tegengekomen ben met schoenmaatje zesenviertig, had ik al verwacht dat er hier iemand zou zijn. Een mooie dag voor een wandeling, nietwaar?'

'Zeker,' zei Scoop.

'Zo af en toe een regenbui vind ik niet erg.' Ze hield haar hoofd heel even achterover, kleine mistdruppeltjes verzamelden zich op haar gezicht, en ze glimlachte naar hem. 'De zon en ik zijn geen goede combinatie.'

Scoop stapte over de drempel en knikte naar de hond, die hijgend naast haar stond. 'Van jou?'

'Nee, maar hij is een schatje. Toch zou hij weleens kunnen aanvallen als hij of iemand die hem dierbaar is, zich bedreigd zou voelen.'

Een waarschuwing? Scoop zag dat haar regenjack dezelfde kleur blauw had als haar ogen en dat ze een iPhone in haar hand hield, misschien wel zodat ze om hulp kon bellen mocht dat nodig zijn. Je zou gemakkelijk kunnen denken dat het nog steeds 1900 was in dit deel van Ierland, maar dat zou een vergissing zijn. Om te beginnen had je hier een goed bereik met je mobiel-tje.

‘Zo te zien zijn jullie vriendjes geworden.’

‘Ja, dat geloof ik ook.’ Ze stopte de iPhone in haar jaszak. ‘Jij bent de rechercheur die het leven van dat meisje redde toen die bom vorige maand in jouw huis in Boston ontplofte, Wisdom, toch? Rechercheur Cyrus Wisdom?’

Hij was meteen op zijn hoede, maar sprak op rustige toon. ‘Bijna iedereen noemt me Scoop. En jij bent?’

‘Sophie, Sophie Malone. We hebben gemeenschappelijke vrienden.’ Ze liep langs hem heen naar de ruïne. De hond bleef bij het beekje. ‘Ik kom oorspronkelijk uit Boston. Ik ben archeologe.’

‘Wat voor soort archeologe?’

Ze glimlachte. ‘Het soort dat nauwelijks werk heeft. Jij bent in Ierland om te herstellen? Ik heb gehoord dat je ernstig gewond bent geraakt.’

‘Ik ben hier beland nadat ik een paar weken geleden de bruiloft van een vriendin in Schotland heb bijgewoond.’

‘De bruiloft van Abigail Browning. Zij is de rechercheur die ontvoerd werd toen de bom ontplofte.’

‘Ik weet wie ze is.’

Sophie Malone leek zich niets aan te trekken van zijn reactie. Abigail was nog steeds op een verlengde huwelijksreis met Owen Garrison, een internationale SAR-expert, een deskundige in reddingsoperaties, met wortels in Boston, Texas en Maine. Will Davenport had hun zijn huis in de Schotse Hooglanden aangeboden voor hun langverwachte huwelijk. Ze hadden zijn aanbod geaccepteerd en begin september snel wat familie en vrienden bijeengetrommeld.

Scoop, die net uit het ziekenhuis was ontslagen, was niet van plan geweest de bruiloft te missen.

‘Was het niet een beetje te vroeg om het vliegtuig te pakken, gezien je verwondingen?’ vroeg Sophie.

‘Ik heb het overleefd.’

Ze nam hem aandachtig op. Er sprak intelligentie en doelgerichtheid uit haar blik. Hij droeg een spijkerbroek en een trui, maar ze zou een van de lelijke littekens kunnen zien, een paarse streep die onder zijn rechteroor begon en rond zijn nek kronkelde. Uiteindelijk zei ze: ‘Het lijkt me moeilijk om niet in Boston te zijn terwijl er allerlei onderzoeken lopen. Maar jullie hebben alle boeven gepakt, toch? Ze zijn dood of zitten vast...’

‘Ik dacht dat je zei dat je archeologe was. Hoe weet je dat allemaal?’

‘Ik volg het nieuws.’

Maar dat was niet de hele waarheid, besepte Scoop. Hij was heel goed, een van de besten in het politiekorps van Boston in het doorzien van leugens en misleiding, en misschien loog Sophie Malone niet echt maar ze vertelde ook niet echt de waarheid.

Ze legde haar hand op de ruwe, grijze stenen van de ruïne. ‘Jij kent Keira Sullivan toch?’

Keira was de kunstenares en folklorekenner die de ruïne drie maanden geleden ontdekt had, op de avond van de zomerzonnewende. Ze was ook het nichtje van inspecteur Bob O’Reilly.

‘Ja, die ken ik,’ zei Scoop. ‘Is Keira een van onze gemeenschapselijke vrienden?’

‘Eigenlijk hebben we elkaar nog nooit ontmoet.’ Sophie stapte op de afbrokkelende drempel van de ruïne. ‘Dit is al heel lang verlaten.’

‘Volgens de dorpingen zijn de oorspronkelijke bewoners overleden of tijdens de grote hongersnood in 1840 geëmigreerd.’

‘Dat zou heel goed kunnen, ja. Dit deel van Ierland werd zwaar getroffen door de hongersnood en de daaropvolgende grote emigratiegolf. Zo is mijn familie in Amerika terechtgekomen. De Malone-kant.’ Ze wierp een blik over haar schouders op Scoop met een glinstering in haar blauwe ogen. ‘Vertel eens, rechercheur Wisdom, geloof jij dat er hier die nacht elfen bij Keira waren?’

Scoop antwoordde niet. Nu hij voor een Ierse ruïne stond met

een angstaanjagende zwarte hond en een slimme, aantrekkelijke vrouw met rood haar, was hij bereid bijna alles te geloven. Hij nam de omgeving in zich op: de lichte mist, de vele kleurschakeringen groen, de rotsblokken en het stromende beekje. Zijn zintuigen waren verscherpt, alsof Ierse elfen hem betoverd hadden.

Hij had nog nooit zoveel gevaar gelopen om op slag verliefd te worden.

Hij riep zichzelf tot de orde. Was hij nou helemaal gek geworden? Hij grijnsde naar Sophie toen ze van de drempel stapte. 'Je bent toch niet zelf een elfenprinses, hè?'

Ze lachte. 'Je bedoelt zeker Keira. Kunstenaars, folklorekenners en elfenprinses.' De uitdrukking op Sophies gezicht werd serieuzer. 'Het was niet roekeloos van haar om hier alleen naartoe te komen, hoor.'

'Net zo min als het nu roekeloos is van jou?'

'Of van jou,' pareerde ze, waarna ze in de richting van de hond knikte, die zich languit op het natte gras had laten vallen. 'Trouwens, ik heb mijn nieuwe vriendje bij me. Toen ik bij het beekje kwam, kwam hij naast me lopen. Het is vast dezelfde hond als die Keira die avond hielp toen ze hier vastzat.'

'Dat heb je niet in de krant gelezen,' zei Scoop.

'Ik woon in Ierland,' was haar vage antwoord. Er verscheen een onzekere blik op haar gezicht. 'De man die hier die avond ook was... die seriemoordenaar. Jay Augustine. Die kan nooit meer iemand anders kwaad doen, toch?'

Scoop gaf niet meteen antwoord. Hij wist niet goed wat hij van zijn bezoeker moest denken. Uiteindelijk zei hij: 'Augustine zit opgesloten in afwachting van zijn rechtszaak: moord met voorbedachten rade. Hij heeft een goede advocaat en laat niets los, maar dat zal hem niet helpen. Hij zit de rest van zijn leven achter de tralies.'

Sophies blik bleef rusten op een ontwortelde boom naast de ruïne. 'Daar had hij het schapenbloed op gesmeerd, hè?'

Scoop verstijfde. 'Oké, Sophie Malone. Je weet me net een beetje te veel details. Wie ben je?'

'Sorry.' Ze haalde haar handen door haar vochtige haar. 'Het komt allemaal zo dichtbij en het voelt zo echt, nu ik hier ben. Ik

had niet verwacht dat ik er zo heftig op zou reageren. Keira en ik kennen Colm Dermott, de antropoloog die het congres over Ierse folklore in april organiseert. Het wordt in twee delen gehouden, een deel in Cork en een in Boston.’

‘Ik ken Colm. Is hij degene die je over de zwarte hond heeft verteld?’

Ze knikte. ‘Ik kwam hem vorige week in Cork tegen. Mijn tijdelijke aanstelling als onderzoeksassistent aan de universiteit daar is net afgelopen. Ik had niet zoveel aandacht geschonken aan alles wat er hier en in Boston was gebeurd.’ Ze haalde diep adem. ‘Ik ben blij dat Keira niet gewond is geraakt.’

‘Ik ook.’

Sophies hoofd schoot in zijn richting, alsof zijn toon onverwachte, verborgen gevoelens had blootgelegd. Wie weet was dat ook wel zo, bedacht hij. Maar toen draaide ze zich weer snel om naar de cottage en hij zag fijne mistdruppeltjes op haar regenjack en donkerrode haar glinsteren.

‘Geloof jij dat Keira die avond echt de stenen engel heeft gezien?’

‘Het maakt niet uit wat ik denk.’

‘Jij draait er niet omheen, hè?’ Ze wachtte niet op antwoord. ‘Het verhaal dat ze onderzocht is zo betoverend: drie Ierse broers die een eeuwigdurende strijd met elfen uitvechten om een stenen engel. De broers geloven dat de engel hun geluk zal brengen. De elfen geloven dat het een van hen is die in steen is veranderd. Elke drie maanden, op de avond van de zonnwende of de nachtevening, verschijnt de engel in de haard van een afgelegen cottage in de heuvels boven de baai van Kenmare.’

‘De oude vrouw die dat verhaal aan Keira in Boston vertelde...’

‘Vertelde het ook aan Jay Augustine, en hij heeft haar vermoord,’ zei Sophie, die zijn zin afmaakte. ‘Colm zegt dat toen Keira de heuvels introk op zoek naar deze cottage, ze dacht dat ze misschien met wat elfenplagerij te maken zou krijgen. Misschien hoopte ze dat wel. Maar dat ze met een moordenaar te maken zou krijgen? Daar moet je toch niet aan denken, dat is zo afschuwelijk.’

Scoop stond op een afstandje en voelde de verlatenheid van de

oude ruïne. Afgezien van de hond en de schapen in de weilanden boven het beekje, waren hij en de vrouw die voor hem stond alleen. Hoe moest hij weten of ze echt wel archeologe was? Waarom zou hij ook maar één woord geloven van wat ze zei?

‘Hoewel ik voor mijn werk in heel veel tomben en ruïnes heb rondgekropen, ben ik niet echt dol op kleine ruimtes.’ Ze leek de gedachte aan bloed en geweld van zich af te schudden toen ze haar capuchon opzette. ‘Hier kun je je best een paar ruziënde Ierse broers en een schare elfen voorstellen, vind je niet? Keira’s verhaal is heel bijzonder. Ik ben dol op verhalen over elfen.’

‘Jij gelooft in elfen?’

‘Op sommige dagen meer dan op andere.’

‘Vertel eens, Sophie Malone,’ zei Scoop, ‘waarom ben je hier nu eigenlijk?’

‘Zijn elfen, een zwarte hond en een oeroude stenen engel niet genoeg redenen?’

‘Misschien, maar dat is niet het hele verhaal.’

‘Juist, ja. Wij archeologen kunnen heel mysterieus zijn. We zijn ook nieuwsgierig. Ik wilde de ruïne met eigen ogen zien. Jij bent rechercheur, Scoop. Is het goed dat ik je Scoop noem?’

‘Mij best.’

‘Nieuwsgierigheid is toch iets wat jij wel zou moeten begrijpen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Soms.’

De aanstekelijke glimlach die ineens op haar gezicht verscheen, was ook in haar ogen zichtbaar.

‘Ah. Ik zie dat je niet van toevalligheden houdt. Jij wilt weten hoe het komt dat we beiden besloten om vanochtend hiernaartoe te gaan. Ik ben je niet gevolgd, als je dat soms dacht. Ik kan me niet stilletjes genoeg bewegen om iemand te volgen.’

‘Maar je was niet verbaasd mij hier te zien,’ zei Scoop.

‘Dat klopt, vooral niet toen ik die voetafdrukken van schoenmaat zesenviertig in de modder zag.’ Ze liep naar de hond toe. ‘Ik moet er weer eens vandoor.’

‘Ga je rechtstreeks terug naar het dorp?’

‘Misschien.’ Ze gaf de hond een vriendschappelijk klopje toen hij opstond. ‘Dat ligt eraan waar mijn nieuwe vriend me naartoe brengt. Het was leuk je te ontmoeten, rechercheur.’ Ze glimlachte

opnieuw. 'Scoop. Misschien zie ik je nog weleens in Boston.'

Scoop keek Sophie en de hond na, die weer onder de laaghangende takken van de knoestige boom door doken. Ze had een positieve, energieke uitstraling. Niets wees erop dat ze geen archeologe was. Maar wie ze ook was, hij durfde te wedden dat ze het type was dat niet meer losliet wanneer ze ergens haar tanden in had gezet.

Maar waar had Sophie Malone haar tanden in gezet? Waarom was ze hier nu echt naartoe gekomen?

Hij liep de ruïne weer in en rook de vochtige stenen en aarde. Deze keer voelde hij geen pijn in zijn heup. Terwijl hij zijn rugzak weer omhing, tuurde hij in het grauwe, schemerige licht van de open haard waar Keira volgens eigen zeggen de oude stenen engel had gezien toen de ruïne zo'n beetje om haar heen instortte. Toen ze de volgende ochtend eindelijk naar buiten wist te klauteren, was de engel verdwenen. Maar niemand anders had de engel ooit met eigen ogen gezien.

Keira wilde alleen kwijt dat ze geloofde dat de engel op de plek was geweest waar hij hoorde te zijn.

Scoop zag in gedachten Sophie voor zich, die met de zwarte hond naast zich stroomopwaarts liep, haar rode haar wapperend in de wind, haar helderblauwe ogen, haar slanke heupen... haar glimlach.

Ja. Liefde op het eerste gezicht.

'Verdomme,' mompelde hij, terwijl hij de rugzak op zijn schouders iets verschoof en alleen maar een doffe pijn voelde in plaats van de felle pijn die er eerder was geweest.

Deze plek begon echt vat op hem te krijgen.

Hij liep naar buiten. De mist was verdwenen en zonnestrallen schenen door de natte bomen. In de modder zag hij de voetafdrukken van Sophie en de hond. Ze had gelijk gehad over de lopende onderzoeken in Boston, maar op één punt had ze geen gelijk gehad: ze hadden niet alle boeven weten te pakken. De voornaamste spelers in de gewelddadigheden van de afgelopen drie maanden waren dood of zaten vast, maar er waren nog steeds een paar onbeantwoorde vragen. Zo wilde Scoop vooral weten wie de geïmproviseerde bom onder de gasbarbecue op de achterve-

randa van Abigails appartement op de begane grond had geplaatst.

Zelfs als het een politieman was geweest.

Zelfs, bedacht hij, als het een vriend was geweest.

Hij was rechercheur bij Interne Zaken, en twee maanden geleden was hij een onderzoek gestart naar de mogelijke betrokkenheid van iemand van het korps bij lokale criminelen. Zijn bommenlegger?

Misschien en misschien ook niet, maar het idee dat een andere politieagent Scoop bijna had opgeblazen, stond hem helemaal niet aan.

Hij liep terug langs het beekje, de voetafdrukken van Sophie en de hond verdwenen toen de grond droger werd en plaatsmaakte voor meer gras. Toen het beekje een scherpe bocht stroomafwaarts maakte, liet hij de bomen achter zich en kwam hij in de groene, met rotsen bezaaide weilanden boven de baai uit. Onverwacht stak er een flinke bries op. Er werden een paar regendruppels in zijn gezicht geblazen toen hij door het grasland liep dat door de schapen kort gehouden werd. Hij kwam bij een omheining van prikkeldraad, klom eroverheen en belandde met een sprongetje op de zachte, vochtige grond. Tijdens zijn eerste wandeling, twee weken geleden, had de beklimming van de omheining hem flink wat pijn bezorgd en had hij een nog niet helemaal herstelde wond opengehaald aan het prikkeldraad, waardoor hij weer was gaan bloeden. Hij bewoog zich nu een stuk beter, voelde zelden nog pijn, en zijn littekens waren een stuk taaier.

Een dik, wollig schaap verscheen op de steile helling boven hem. Scoop grijnsde. 'Ja, maat, ik ben het weer.'

Het schaap verzette geen poot. Scoop keek uit over de baai van Kenmare en zag de grillige contouren van de Macgillycuddy-bergketen op het veel grotere schiereiland Iveragh. Daar had hij over de beroemde Ring of Kerry-panoramaweg gereden en een paar wandeltochten gemaakt, maar het grootste deel van zijn tijd in Ierland had hij op Beara doorgebracht.

Hij vervolgde zijn weg door het steile weiland naar een volgende omheining. Hij klom eroverheen en kwam op een zandweggetje dat heuvelafwaarts liep en rechtstreeks naar het dorp leidde. Toen hij een bordje met het opschrift PAS OP VOOR DE

STIER passeerde, zag hij iets bewegen. Hij bleef staan en tuurde met toegeknepen ogen in de grijze mist. Aan de andere kant van het weiland zag hij een grote zwarte hond door het midden van een oude stenen cirkel draven en vervolgens tussen de bomen verdwijnen.

Dat moest dezelfde hond zijn die hij bij Sophie Malone had gezien.

De mysterieuze archeologe met het rode haar was nergens te bekennen. Maar Scoop wist – hoe kon hij niet verklaren, maar hij wist het gewoon – dat hij haar weer zou zien.

Hij glimlachte. Misschien was hij wel écht betoverd door elfen.

Kenmare, zuidwesten van Ierland

Sophie bleef gespannen tot ze Kenmare bereikte. Ze reed rechtstreeks naar het havenhoofd, parkeerde de auto en trok haar verkrampde vingers los van het stuur. Alsof de zwarte hond nog niet genoeg was om haar eraan te herinneren dat ze zich als een vis op het droge voelde op Beara, moest ze ook nog een achterdochtige rechercheur uit Boston tegen het lijf lopen, die ook nog eens een ongelooflijk lekker ding was.

Ze ademde langzaam uit om rustig te worden. Het tochtje naar Keira Sullivans ruïne zou op zich al een opwindende ervaring zijn geweest, zonder de aanwezigheid van Scoop Wisdom. Hij was net zo hard, oprecht en nuchter als ze had verwacht naar aanleiding van de verslagen die ze had gelezen over het geweld in Boston tijdens de zomer, maar toch had hij eruitgezien alsof hij op de komst van geesten of elfen zat te wachten.

In plaats daarvan had zij voor zijn neus gestaan.

En wat was zij?

Ze had niet gelogen. Ze was archeologe. Maar ze had hem ook niet alles verteld, bij lange na niet, en kennelijk wist hij dat.

Sophie stapte uit haar kleine auto en keek even naar de regenboog in de lucht boven de baai. De gele, oranje, rode en lavendelblauwe strepen werden afwisselend donkerder en lichter, en riepen emoties in haar op. Ze zou de Ierse regenbogen missen wanneer ze weer terug was in Boston.

Ze schudde de melancholie die plotseling kwam opzetten van zich af. Morgen vertrok ze en haar ouders en tweelingzus zouden later die middag in Kenmare arriveren voor een afscheidsetentje. Een beetje sentimenteel doen over Ierse regenbogen stond zeer zeker niet op haar steeds maar langer wordende actielijstje.

Ze tuurde naar de boten in de haven. De Ierse naam voor het

dorp was *Neidín*, dat ‘nestje’ betekende, een toepasselijke omschrijving voor het dorp dat zich aan de voet van de bergen van Cork en Kerry bevond.

‘Ah,’ zei ze hardop toen ze Tim O’Donovans verweerde vissersboot zag. De oude boot zag eruit alsof hij zou zinken voor hij de haven zelfs maar uit was, maar ze wist uit ervaring dat hij goed was opgewassen tegen de ruwe zee.

Ze ontdekte Tim bij een paal en zwaaide naar hem. Hij was een grote, potige, Ierse visser met een borstelige, zandkleurige baard en smaragdgroene ogen. Hij keek in haar richting, en zelfs van waar ze nu stond, kon ze hem horen kreunen. Dat kon ze hem nauwelijks kwalijk nemen, gezien zijn onvrijwillige betrokkenheid bij haar eigen vreemde ervaring een jaar geleden aan de Ierse kust. Dat was maanden voor Keira Sullivans ontmoeting met een seriemoordenaar geweest.

Gefluister in het donker. Met bloed doordrenkte takken. Keltische artefacten die verdwenen waren.

En een vrouw – ik, dacht Sophie – die voor dood was achtergelaten in een koude, bedompte grot.

Ze onderdrukte een huivering en liep de betonnen kade op. Tim had haar al maanden weten te ontlopen, maar dat zou hem vandaag niet lukken. Ze liep snel, vastbesloten om hem te bereiken voor hij in zijn boot kon springen en ervandoor kon gaan.

Toen ze bij hem was, probeerde ze nonchalant een praatje aan te knopen. ‘Hallo Tim, leuk je te zien.’ Ze wees omhoog naar de vervagende regenboog. ‘Heb je die regenboog net gezien?’

‘Als je wilt dat ik je meeneem om achter de pot goud aan het einde van de regenboog aan te jagen, is mijn antwoord nee.’

‘Ik jaag nergens achteraan.’

‘Jij jaagt altijd ergens achteraan.’ Zijn eeltige handen trokken aan een kabel en hij keek haar niet aan toen hij zei: ‘Hoe gaat het met je, Sophie?’ Hij sprak met het sterke accent van iemand uit Kerry.

‘Heel goed.’ Dat was dicht genoeg bij de waarheid. ‘Ik heb mijn appartement in Cork opgezegd en ben in het huis van onze familie in Kenmare getrokken. Mijn ouders en zus komen later vandaag ook. Ik ben hier twee weken geweest. Ik had verwacht je al eerder tegen het lijf te lopen.’

‘Tja.’

‘Of heb jij ervoor gezorgd dat dat juist niet gebeurde?’

‘Ik was gewoon bezig met mijn werk.’

‘Ik heb al heel wat keren een bezoekje aan Cork en Dublin gebracht. Mijn vaders familie komt oorspronkelijk uit Kenmare. Dat had ik je al verteld, toch?’

‘Dat heb je weleens laten vallen, ja.’ Uit zijn toon kon ze opmaken dat inspelen op hun gemeenschappelijke Ierse wortels tevergeefs zou zijn.

‘Taryn blijft maar een of twee nachtjes, maar mijn ouders blijven minstens een maand.’

‘En jij gaat terug naar Boston,’ zei Tim.

‘Ah, dus je hebt me wél in de gaten gehouden.’

Hij keek haar aan. ‘Altijd.’

Ze grijnsde naar hem. ‘Je zou in elk geval een poging kunnen doen om teleurgesteld te kijken. We zijn toch vrienden?’

Hij liet de kabel vieren. ‘Vrienden zijn met jou is gevaarlijk, Sophie.’

Nu de zon weer tevoorschijn was gekomen, ritste ze haar jack open. ‘O ja? Nou, jij was anders niet degene die een angstige nacht in een Ierse grot heeft doorgebracht.’

‘Nee, ik was degene die het jou niet uit je hoofd kon praten om een nacht alleen op een eiland door te brengen dat niet groter is dan mijn boot. Ik was degene die je daar had achtergelaten.’

‘Het eiland is een stuk groter dan je boot. Anders,’ voegde ze eraan toe, in een poging luchthartig te klinken, ‘had je me wel sneller gevonden.’

‘Ik had geluk dat ik je sowieso vond, en al helemaal voor je je laatste adem had uitgeblazen.’ Hij trok de kabel weer strak, maar maakte geen aanstalten hem los te maken en ervandoor te gaan. Toch keek hij haar met onverholven achterdocht aan. ‘Ik breng je daar niet nog een keer naartoe. Dat moet je me niet vragen.’

‘Dat vraag ik je ook niet. Daarom ben ik hier niet. Ik wil daar niet naartoe.’ Ze onderdrukte opnieuw een huivering. ‘Nog niet, in elk geval. Misschien ooit wel.’

Of misschien wel nooit, maar dat vertelde ze Tim niet. Of het nu koppigheid was of trots, ze wilde niet dat hij dacht dat ze bang

was om terug te gaan naar het kleine eilandje voor de kust van Iveragh waar ze... iets tegen het lijf was gelopen, maar wat wist ze niet zeker. Ze wist wel dat ze daar bijna was gestorven.

‘Heb je nog steeds last van nachtmerries?’ Hij klonk nu een stuk minder strijdlustig.

‘Niet zo vaak meer. En jij?’

Hij bromde. ‘Ik heb nooit nachtmerries gehad, maar zoals je al zei, was ik niet degene-’

‘Dat klopt, dat was jij niet, en daar ben ik blij om.’

‘Ik heb gehoord dat je je proefschrift hebt afgerond?’

Ze knikte. ‘Geschreven, ingeleverd, verdedigd en gepromoveerd.’

‘Dus het is nu doctor Malone?’ Hij leek wat meer ontspannen, hoewel hij nog steeds op zijn hoede was. ‘Wat ga je doen in Boston?’

‘Voornamelijk op zoek gaan naar een fulltimebaan. En ik heb nog een paar dingetjes op stapel staan waarmee ik intussen de huur kan betalen.’

Tim straalde een en al ongeloof uit. ‘En wat nog meer?’ vroeg hij.

Sophie staarde naar het water dat een donkerblauwe kleur had, nu de lucht vroeg in de middag opklaarde. Tim O’Donovan was niet achterlijk. ‘Wist je dat er een rechercheur uit Boston op Beara is?’

‘Sophie.’ Tim slaakte een berustende zucht. ‘Je bent naar Keira Sullivans ruïne geweest, hè?’

‘Dat is toch logisch. Ik ben archeologe. Ik heb de afgelopen tien jaar letterlijk in honderden ruïnes rondgekropen.’

‘Maar dat is niet zomaar een ruïne, Sophie. Daar heeft die Amerikaanse seriemoordenaar...’ Hij viel ineens stil. ‘O, nee toch, Sophie. Sophie, Sophie. Je denkt toch niet dat hij verantwoordelijk was voor wat er met jou is gebeurd? Dat meen je niet?’

‘Oké, dan niet.’

‘Sophie.’

‘Het maakt niet uit wat ik denk. Hij zit vast. Hij kan mij of iemand anders nooit meer kwaad doen.’

‘Ik had je dat verhaal nooit moeten vertellen,’ zei Tim zachtjes.

Sophie begreep hem. Onder het genot van een glas Guinness en

Ierse muziek had ze een jaar geleden op een avond aan Tims lippen gehangen toen hij haar een verhaal vertelde dat hij van een al lang geleden overleden oom had gehoord die priester was geweest in een klein dorpje op het schiereiland Iveragh, aan de overkant van de baai van Kenmare. Een klooster aan de kust, plundertochten door Vikingen, een geheime schat van Keltische artefacten. Hoe had ze dat kunnen weerstaan? Eeuwenlang, althans volgens Tim, was het verhaal geheimgehouden door de priesters van het dorp. Het was een mengelmoes van fictie, geschiedenis, mythologie en overleveringen, en overgoten met een flinke scheut van Tims door de Guinness nog grotere Ierse welsprekendheid, vermoedde ze.

‘Ik zat er toen mentaal helemaal doorheen en schoof alles voor me uit,’ zei ze. ‘Daarom ging ik daar in het begin naartoe. Het was gewoon voor de lol.’

‘Waarom ging je dan niet gewoon een dagje lekker shoppen in Dublin?’

‘Ik had nooit verwacht dat ik iets zou vinden of in een donkere grot zou belanden terwijl er allerlei enge dingen om me heen gebeurden. Het was geen droom, Tim. Het was geen hallucinatie.’

‘Iemand heeft je op je hoofd geslagen.’

Ze zuchtte. Ze wist niet meer hoe ze bewusteloos was geraakt, of ze per ongeluk haar hoofd had gestoten toen ze zich haastig probeerde te verstoppen, of dat wie het dan ook was geweest die op het eiland was, haar met een steen op het hoofd had geslagen. Toen ze bijkwam, was het pikkedonker, koud en stil in de grot.

Tim maakte zonder nadenken de knoop in de kabel los, iets wat hij van kinds af aan al deed. Er waren zeven O’Donovans. Hij was de op twee na oudste. ‘Mijn moeder bidt elke avond voor je,’ zei hij. ‘Ze is bang dat er zwarte magie aan het werk was of duistere elfen, in elk geval bovenaardse krachten, dat is wel zeker.’

‘Bedank je moeder voor me.’

‘Ik probeer het niet over jou te hebben waar ze bij is. Ik had haar nooit moeten vertellen wat er is gebeurd. Zij is de enige die weet...’

‘Het maakt niet uit, Tim.’

Eind september vorig jaar waren ze op een warme, heldere ochtend op pad gegaan. Sophie wist nog hoe kalm het water in de baai was geweest en hoe opgewonden zij zelf was geweest. Ze

had haar iPhone en al het andere bij zich om vierentwintig uur in haar eentje door te brengen. Tim was de volgende ochtend teruggekomen om haar op te halen. Toen ze niet op de afgesproken plek stond, was hij aan land gegaan om haar te zoeken. Aanvankelijk was hij ervan uitgegaan dat ze de tijd was vergeten en was hij boos geweest omdat ze hem ophield. Toen vond hij haar rugzak in een spleet bij de grot. Ze herinnerde zich de paniek in zijn stem toen ze hem haar naam hoorde roepen, en de opluchting die ze zelf had gevoeld omdat hij er was en ze haar beproeving zou overleven.

Uiteraard had hij haar het liefste zelf een kopje kleiner gemaakt toen ze uit de grot tevoorschijn kroop.

Hij had de politie erbij geroepen. Tegen die tijd was er niets meer te vinden. De politie geloofde, ondanks Sophies academische kwalificaties, dat wat zij beweerde gezien en gehoord te hebben, het gevolg was van een hersenschudding, uitdroging, pure adrenaline, lichte onderkoeling en flink wat fantasie. Ze lieten duidelijk merken dat ze dachten dat zij én Tim niet goed bij hun hoofd waren. Zij, omdat ze naar het eiland was gekomen, hoe goed voorbereid en ervaren ze ook mocht zijn; en hij, omdat hij zich door haar had laten overhalen haar een nacht alleen te laten op het kleine eilandje.

‘Hoe lang blijf je nog boos op me?’ vroeg Sophie aan Tim.

‘Tot ik me bij Petrus aan de hemelpoort moet verantwoorden, mocht hij me willen hebben.’

Ze glimlachte. ‘Die zal je wel willen hebben, want de duivel wil je niet.’

Hij glimlachte terug en er blonk een sprankje humor in zijn groene ogen. ‘Daar heb je waarschijnlijk wel gelijk in. Denk niet dat ik niet weet waarom je hier bent, Sophie Malone. Je wilt weten of iemand naar jou heeft gevraagd, en het antwoord is nee.’

‘Weet je dat zeker?’

‘O, geloof me, dat zou ik echt nog wel weten.’

‘Keira Sullivan heeft een relatie met een FBI-agent, Simon Cahill, en haar oom is rechercheur Moordzaken in Boston.’

‘Bob O’Reilly,’ zei Tim. ‘Ja, dat weet ik.’

Sophie was niet verbaasd. ‘Ze zijn hier beiden van de zomer

geweest. En nu is die rechercheur uit Boston op Beara. Scoop Wisdom.’

‘Geen van die drie is naar me toe gekomen. Ik vis, Sophie, en ik maak een beetje muziek. Ik hou me verre van problemen.’

‘Ik wil je niet nog meer problemen bezorgen.’

Tim ging rechtop staan en keek uit over het glinsterende water van de haven. ‘Ik geloof je, Sophie. Echt waar. Ik weet niet hoe je je hoofd hebt gestoten, maar ik geloof dat je Keltische schatten hebt gevonden. Ik geloof dat je gefluister hebt gehoord, en ik geloof dat je met bloed doordrenkte meidoorntakken hebt gezien.’ Hij draaide zich naar haar toe, en ze had hem nog nooit zo serieus gezien. ‘Ik zou willen dat ik je kon vertellen wie of wat het was daar bij je in die grot.’

‘Dat zou ik ook wel willen, Tim.’

‘Ze zeggen dat de vrouw die de schat op het eiland verborg, is gestorven.’

Als die vrouw ooit had bestaan. Sophie had nooit een historisch document weten te bemachtigen waarin de vrouw werd genoemd. Tims verhaal ging over een vrouw die naar het eiland was gevlucht met haar Keltische schat om aan de rooftochten van de Vikingen in de achttiende eeuw te ontsnappen. Maar het zou ook kunnen, had hij gezegd, dat het om Engelse rooftochten in de zeventiende eeuw ging, of misschien wilde ze de schat ruilen voor voedsel ten tijde van de grote hongersnood.

Het was moeilijk om harde feiten te vinden.

Sophie was niet van plan met een Ier over Ierse verhalen te bakkeleien, vooral niet met eentje die nog boos op haar was omdat ze hem zoveel ellende had bezorgd. Ze huiverde door een koude windvlaag, maar ze wist dat het niet door de kou kwam. Het was de nasleep van die nacht een jaar geleden.

Tim legde een grote hand op haar schouder. ‘Je moet het van je afzetten.’ Zijn stem klonk zacht. ‘Ga door met je leven.’

‘Dat doe ik ook. Je hoeft je om mij geen zorgen te maken, oké?’

‘Me zorgen maken om jou?’ Hij lachte en trok haar naar zich toe. ‘Ik wil je in de baai verdrinken. Mij meeslepen naar die kale rots. En jij was nergens te bekennen toen ik je kwam halen. Ik stond daar, en jij was er niet, alleen de wind, de golven en het

gekrijs van de vogels. De rillingen lopen me nog over m'n rug als er ik eraan terugdenk.'

Sophie begon onwillekeurig te glimlachen. Tim kon zo dramatisch doen.

Ze keek omhoog, de lucht was helder en er was geen spoor van een regenboog meer te bekennen. 'Ik vraag me af of het schapenbloed was wat ik op die takken zag.'

Tim keek nadenkend. 'Het was schapenbloed bij de ruïne op Beara.'

'Ja, maar dat bloed had Jay Augustine daar achtergelaten zodat Keira Sullivan het zou vinden, als ze de nacht zou overleven. Het bloed en de takken die ik zag, waren verdwenen. Als ik een paar druppels ervan op me had weten te krijgen, zou het mijn verhaal bevestigen. De politie had het dan kunnen onderzoeken...'

'Niet doen, Sophie. Wat gebeurd is, is gebeurd.'

Ze richtte haar blik op Tims verweerde boot, die dobberde op het opkomende tij. 'We zouden dit alles even uit ons hoofd kunnen zetten. Laten we de toerist uithangen en een boottochtje maken om zeehonden en papegaaiduikers te spotten.'

Tim wist kennelijk dat ze het niet serieus meende. 'Je speelt met vuur, Sophie,' zei hij op serieuze toon. 'En dat weet je heel goed.'

'De politie moet een verslag hebben van wat er een jaar geleden is gebeurd, en uiteraard zijn ze ook op de hoogte van Keira's ervaring op Beara. Toch zijn ze niet naar me toe gekomen om me nog eens te ondervragen. Ik blijf me maar afvragen of ik misschien iets over het hoofd heb gezien...' Ze maakte haar zin niet af, schudde in plaats daarvan de vragen van zich af, en glimlachte naar Tim. 'Laten we contact houden, oké?'

'Sophie...'

'Alles komt goed.'

'Laat dat in godsnaam zo zijn,' zei hij, en hij keek haar na toen ze bij hem vandaan liep.

'O, en Tim,' riep ze hem vrolijk toe, terwijl ze zich naar hem omdraaide, 'als je iets wilt bereiken bij mijn zus, moet je je baard knippen en je kennis van Yeats opfrissen.'

Hij sprong in zijn boot, voelde zich net zo thuis op het water

als op het land. ‘Betreed ze zacht, want je wandelt op mijn dromen,’ citeerde hij, terwijl hij beide handen op zijn hart legde. ‘In het hart van de liefde gaat een immens medelijden schuil.’

Sophie lachte, genoot van het moment. Ze zag dat hij nu ook lachte, en ze voelde zich een stuk beter toen ze naar haar auto liep.

Nadat de politieagenten een kijkje op het eiland hadden genomen en niets hadden gevonden, nog geen druppeltje bloed op de grijze rotsen, laat staan een flintertje Keltisch goud, hadden ze haar en Tim gevraagd om niemand iets over de gebeurtenissen in de grot te vertellen, om te voorkomen dat schatzoekers in groten getale zouden toestromen. Ze had geprobeerd de ervaring van zich af te zetten, was er zelfs zover in gegaan dat ze zich begon af te vragen of ook zij het gebeuren maar moest wijten aan een hersenschudding, uitdroging, uitputting, eenzaamheid, overspannenheid en fantasie. Of zelfs aan geesten en elfen, wat Tim diep in zijn hart geloofde, vermoedde ze.

Maar vorige week, toen ze haar werk even had gelaten voor wat het was en was gaan lunchen met Colm Dermott in Cork vanwege het folklorecongres, had hij haar over het geweld van die zomer in Boston verteld. Ze was zich er vaag van bewust dat Jay Augustine, een kunst- en antiekhandelaar die een seriemoordenaar bleek te zijn, Keira’s Ierse verhaal in juni had gehoord, zich eraan had vastgeklampt, en uiteindelijk was gearresteerd nadat hij geprobeerd had om Keira en haar moeder te vermoorden. Zijn gewelddadigheden en fascinatie voor de duivel en het kwaad hadden Norman Estabrook geïnspireerd, een corrupte en wrede miljardair die zijn eigen gewelddadige impulsen had gevolgd, wat tot de bomexplosie van eind augustus had geleid waarbij Scoop Wisdom gewond was geraakt, en uiteindelijk tot Estabrooks dood aan de kust van Maine had geleid.

Sophie kon de overeenkomsten tussen Keira’s ervaring op Beara en de hare op het eiland maar niet van zich afzetten. Ze móést het weten. Had Jay Augustine haar een jaar geleden gevolgd en voor dood achtergelaten? Was hij ervandoor gegaan met de artefacten – herkomst en authenticiteit onbekend – die ze in de grot had gezien? Zonder onderzoek kon ze niet met zekerheid zeggen wat de stukken waren, maar ze kon ze zich nog goed

herinneren: een ketel van gedraaid brons, gouden broches, gesmede hals- en armbanden, ook wel torques genoemd, glazen kralen en ronde hangers. Die had ze niet verzonnen, ook al hadden zowel de Ierse als Amerikaanse autoriteiten haar verslag van die nacht in de grot in overweging genomen en besloten dat er geen verder onderzoek naar nodig was.

Ze stapte in haar auto. Ze kwam in de verleiding om naar het dorp te rijden en de rest van de dag in haar favoriete pub door te brengen, maar in plaats daarvan haalde ze haar iPhone tevoorschijn en belde ze haar broer, Damian, een FBI-agent in Washington.

‘Hallo, Damian,’ zei ze. ‘Ik zat net naar een Ierse regenboog te kijken en kwam op het idee om je te bellen. Taryn is al onderweg en mam en pap zijn hier op tijd voor het etentje en de Ierse muziek. We zullen je missen.’

‘Over twee weken ben ik in Ierland.’

‘Dan ben ik in Boston. Ik vertrek morgen. Dat is niet zomaar in me opgekomen hoor, ook al klinkt het wel zo. Ik trek in Taryns appartement in Beacon Hill. Gezellig, toch?’

‘Wat is er aan de hand, Sophie?’

‘Heb je dat op de FBI-academie geleerd, om iemand die “gezellig” zegt van iets te verdenken? Maakt ook niet uit. Ik was net op het schiereiland Beara waar die seriemoordenaar heeft toegeslagen. Weet jij misschien of hij zich ook bezighield met het smokkelen en verkopen van gestolen artefacten?’

Stilte.

Sophie wist dat ze een gevoelige snaar had geraakt, maar deed net of haar neus bloedde. ‘Damian? Ben je er nog? Is er iets mis met de verbinding?’

‘Met de verbinding is niets mis. Wat voor soort gestolen artefacten had je in gedachten?’

‘Keltische artefacten.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik daarin gespecialiseerd ben. Keira Sullivans stenen engel was een Keltisch werk uit de vroege middeleeuwen, als ik haar zo hoorde. Ik vroeg me gewoon af of die Augustine zich voor Keltische voorwerpen in het algemeen interesseerde.’

‘Hij was geïnteresseerd in het vermoorden van mensen, Sophie.’
Ze keek naar de kade waar toeristen zich verzamelden voor een boottochtje langs de kust. ‘Ik begrijp het, Damian, maar je weet wel wat ik bedoel.’

‘Jij bent de archeologe. Ik ben de FBI-agent. Zeg jij het maar. Weet jij iets over Keltische artefacten die opduiken op de zwarte markt?’

Deze keer was zij degene die niet antwoordde.

‘Sophie?’

‘Mijn batterij is bijna leeg. Ik bel je later wel terug.’

Ze verbrak de verbinding en stopte de telefoon weer in haar jaszak. Alsof het niet genoeg was dat ze de aandacht van een politieman had getrokken, had ze nu ook nog eens haar broer gebeld, die FBI-agent was. Ze startte de motor en besloot dat ze het zichzelf niet kwalijk zou nemen. Het was logisch dat ze Damian had gebeld. Hij werkte op het hoofdkantoor van de FBI in Washington. Hij kon zo’n beetje alles uitzoeken.

Ze vroeg zich af of ze meer kans maakte als ze hem over haar ervaring van vorig jaar zou vertellen.

‘Waarschijnlijk niet,’ fluisterde ze, toen ze terugreed door de stille straat. De Ierse autoriteiten waren al op de hoogte van het gebeuren. Als ze het aan Damian vertelde, zou hij het onderzoeken, en ze wilde niet dat ze hem en de FBI voor Jan met de korte achternaam op pad stuurde, alsof ze compleet gestoord was.

En daar kwam nog bij dat hij het aan hun ouders zou vertellen, en waarom zouden die zich zorgen moeten maken om iets wat misschien niets bleek te zijn?

Ze had nog een paar uur voordat ze aankwamen. Haar zus zou er al eerder zijn. Sophie besloot de gedachten aan vermiste Keltische artefacten en opgesloten seriemoordenaars voorlopig van zich af te zetten. Ze zou naar het huis rijden om te koken, schoon te maken en alles te doen wat ze kon, zodat het leek alsof haar leven op orde was en haar ouders zich geen zorgen hoefden te maken om haar.